

SZERKESZTŐI IRODA:

Belkőzéputca 21. szám. (Postaépület) hová a lap szellemi részét illető közlemények czimzendők.

AZ „ELLENZÉK” ELŐFIZETÉSI DIJA:

Vidékre postán, vagy helyben házhoz hordva

Egész évre 16 frt. Negyedévre 4 frt.
Félévre 8 frt. Egy hóra helyben 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára 5 kr.

Megjelenik mindennap, kivéve a vásár- és ünnepeket követő napokon.

Kéziratok nem adatnak vissza.

ELLENZÉK.

POLITIKAI ÉS TARSADALMI NAPILAP.

KIADÓ-HIVATAL:

Kolozsvárt, Belkőzéputca 33. szám.

HIRDETESI DIJAK

Egy □ centiméternyi tér ára 4 kr. Gyárosok, kereskedők és iparosok árkedvezményben részesülnek. Bélyegilleték minden hirdetés után 30 kr.

Nyílttéri czikkék

garmond sora után 20 kr. fizetendő.

Az „Ellenzék” perselye.

(1886. április óta.)

Az erdélyi Kultúregyletnek:

A krajczárokból (lásd mai E. M. K. E. rovatunkat) 20 frt 95 kr.

Mezey Károly ur Zsibórol 40 frt — kr.

Összeg: 60 frt 95 kr.

Chez adva az eddigi kimutatást. 2391. frt 49 kr.

Együtt: 2462 frt 44 kr.

A kolozsvári Nemzeti Színház.

(Két czikk.)

II.

Első czikkünkben konstatáltuk azt a botrányosan siralmas ténnyt, hogy a kolozsvári „országosan segélyezett műintézetnél oda jutottak a dolgok, ami egy félszázad alatt nem történt meg, hogy t. i. a színészek télviz idején napokig nem juthatnak hozzá megérdemelt munkabérükhöz.

Hogy ide jutott a dolog: ez is a Tisza-ára dicsősége. Neki jutott a dicsőség, hogy egy „állandó” és szubvenzionált színháznál bekövetkezzék ez a siralmas botrány, amire nemzedékeken keresztül 65 év alatt nem volt eset; ennek a kormányzatnak jutott ez is dicsőséges osztályrésze, annak a kormányzatnak, mely fennen dicsekedett arról, hogy az intézetet „államivá” tette, tehát minden megrázkodás, minden válság ellen biztosította.

Nó szépséges államivá-tétel! gyönyörűség állandóság!

Ezt az eredményt különben előre lehetett látni. S az Ellenzék éppen két évvel ezelőtt megjósolta, midőn a kolozsvári színház számára b. ügyminiszterileg megállapított képtelen szervezetről értesült. Kimutattuk akkor kézzelfoghatólag, hogy az az intendáncs-vállalkozó-igazgatói rendszer válsághoz vezet. Persze a b. ügyminiszterium és intendatura körében csak nagyuri fitymálással feleltek felszólalásunkra a agodalmainkra. „Kiabálj csak, óbégass csak, te szélbali újság, (gondolták magunkban az exczellenziás és méltóságos urak); a mi b. ügyminiszteri és intendáncsi bölcsességünk csálhatatlan! Ha ti óbégattok, nekünk megvannak a mi kitartott lapjaink: majd azok megfelelnek a szélbali kiabálásokra s majd port hirtének a jóhiszemű közönség szeméibe. Mert miénk a „hatalom és dicsőség!”

Nó hát most itt vannak a kézzelfogható, el nem fogadható tények! Teszék azokat megczáfolni!

Mert nem úgy áll ám a dolog, hogy a színházunkban beütemezett válsággért, a csufosan megbukott újabb kísérlet kudarczáért egyesgyedül Csóka Sándor, ez a meggondolatlan vállalkozó volna felelős. Oh, a világért sem!

A felelősség ott, azon kezdődik, a ki ezt a fonák rendszert kikalkulálta: a b. ügyminiszteriumon; és folytatódik azzal, aki e képtelenséget még fonákabbul végrehajtotta.

Mert kérdjük: hogyan lehetett az intendaturának jólélekkel elnéznie azt, hogy a vállalkozó a nyári idényre is egy 7500 frtos havi gázit fölemészti társulatot szervezen? Vagy az intendatura nem tudta, hogy ekkora gázit még szubvenzióval sem bír meg a kolozsvári színház? Hát saját megelőző adataiból nem tudhatta-e az intendatura, hogy a nyári idény havi gázija 4500 frt volt mindig s így 3000 frt több kiadással lehetetlen hogy zavarba ne jöjjön és fizetésképtelenné ne váljék a vállalkozó, annál inkább, mivel a szubvenziót úgy osztotta be az intendatura szerződésileg, hogy a vállalkozó a nyári hónapok alatt (ha jól tudjuk) havonként csak 2000 frt szubvenzióra számíthatott?

S ha mindezt tudta, (aminthogy már csak az előző évek tapasztalataiból jól tudhatta), volt-e lelke az intendaturának, hogy bele engedte ugrani a tájékozatlan vállalkozót egy 7500 frtos társulat összeállításába? Volt-e ez eljárásban csak egy mákszem jóhiszeműség? s nem úgy tűnik föl a dolog, hogy a vállalkozót azért engedték ily meggondolatlanul beleugrani, hogy minél előbb bukásba sodortassék, képtelen legyen tovább vinni az igazgatást s akkor el lehessen mondani a b. ügyminiszteriumnak:

„Ime Kegyelmes uram, megkísértettük a vállalkozói kezelést; de ime 20 ezer frt. segélyvel még egy vállalkozónak magán-nyerészkedésre alapított buzgó és lelkiismeretes vezetése mellett sem „képes a kolozsvári színház megélni!”

Vagy ha figyelmeztették a vállalkozót a fonák szervezkedésre s ő nem hallgatott arra, akkor hogyan nem döbentek meg akkora tájékozatlanságtól és hogyan nem vették ki kezéből a vállalatot s miért engedték fejével nekiröghanni a biztos bukásnak, amibe az intézetet is beleviendő volt?

Hisz a szerződés szüverén hatalmat biztosított az intendáncsnak. Egy tagot sem lehetett szerződteni az ő beleegyezése nélkül. Azonkívül is a váll-

lattól való megfosztásra bőséges hatalmat biztosított a szerződés.

És miként lehetett kezébe adni 100 személyből álló intézet dolgait és 20 ezer forint segélyt egy vállalkozónak, aki már a kaució letételekor zavarba jött? Tovább megyünk: aki már kezdetben nem volt képes megtartani pontosan a gázsi-fizetési terminusokat? Szóval hogyan lehetett már megelőzőleg egy olyan vállalkozóval szóba is állani, akiről nem győződtek meg előlegesen, hogy elegendő üzleti tőkével, üzleti szellemmel és szakszerű tájékozottsággal rendelkezik-e egy ilyen nagy vállalat vezetésére?

Hiszen egy vidéki szinigazgató azért, mert a vidéki kisebb-nagyobb városokban úgy-ahogy direktorkodott, még nem következik, hogy egy „országos” intézet vezetésére elegendő üzleti tőkével, szakszerűséggel, plane egy Kolozsvárt, ahol a műgények oly felcsigázottak, az izlés oly kényes, a viszonyok olyan kivételesek s eltérők, már csak a mult hagyományainál és a városi lakosság nagyfokú intelligenciájánál fogva.

És ha minderről nem szereztek előlegesen is meggyőződést, miként lehetett jólélekkel elnéznie, hogy az a tájékozatlan vállalkozó beleesodorja magát is, az intézetet is egy matematikai bizonyossággal előre kiszámíthatott válságba?

És nem kötelessége lett volna az intendaturának, hogy (tegyük fel: jóhiszeműleg) bele is ment a vállalat kezelésébe, nem kötelessége lett volna (mondjuk) mindjárt, mielőtt látta, hogy annak a vállalkozónak nincs elég kapitalisa, hogy már az idény kezdetén zavarba jön egy pár száz forint gázsi miatt: rögtön fölterjesztést intézni a b. ügyminiszterhez, felvilágosítani őt a helyzet felől s rábírní, hogy ne erőszakoljon egy olyan kezelési rendszert és vállalkozót, amely és aki csak válságba fogja sodorni az intézetet?

Vagy talán megtette az intendatura e fölterjesztést s nem volt fogadtatja? Alig hisszük! Aligba tették meg, mert nem teheték. Hiszen a b. ügyminiszterium eljárásából már az idény kezdetén világos volt, hogy ott egy vállalkozónak nagyobb befolyása, nagyobb protekciója, szavának nagyobb hitele van (vagy legalább is lehet), mint az általa kinevezett intendaturának! Hja! különben ma Magyarországon minden befolyás és protekció szerint „intéződik” el!

Minden esetre jellemző eljárás a b. ügyminiszteriumra: jellemző reá és közegeire.

Hiszen ott a távol fővárosban, a b. ügyminiszteri bűróban, csak nem akarják jobban ismerni a helyi viszonyokat s főleg a színház dolgait, mint az általunk kinevezett intendatura! Vagy talán nem volt és nincs bizalmuk az intendaturában? De hát akkor miért állították az intézet élére?

De történt legyen bármi és bármiként, tény, hogy a kolozsvári színház s illetőleg a vállalkozó feletti főfelügyeletet Budapestről a b. ügyminiszteriumból gyakorolták. Az intendatura ugyszólva pictus masculus volt, kit meg nem hallgattak vagy ha igen: nem hallgattak rá. Ha pedig együtt csinálták, akkor osztozkodniak már most a sikerben (!).

Tény, mondjuk, hogy a színházat szinte a nyári idény kezdete óta Budapestről dirigálják. De hát akkor mire való az intendatura elég költséges személyné, ha azt hiszik Budapestben, hogy onnan jobban tudják igazítani egy vidéki színház adminisztrációját? Mire való és mit dolgozik az intendáncs, a titkár, a pénztárnok? Hiszen a folyó pénzügyi kezelést a vállalkozó teljesítette, a repertoárt a művezető csinálta, a szerepeket ő osztotta ki, a rendezést külön rendezők teljesítették; a szerepeket sem hordhatták ki, mert hiszen ezt Adolf teljesíti, sőt (mint a színházi pletyka beszéli) olykor ő is osztja ki az azokat, a jegyeket Lakatos ur árulja.

Hanem azért az intézetet a b. ügyminiszteriumból vezették. Ugyanynyira, hogy időnként még egy-egy miniszteri biztos is lelerándult. Eközben a vállalkozót ugyancsak dédelgették. Mindegyre utalványoztak neki előleget a segélyből s e tekintetben a szerződést egészen elforgatták. Ugy, hogy bár Csóka urnak egy egész évre csak (!) 20 ezer frt volt biztosítva s bizonyos részletekben, mégis már januárig, tehát 8 hó alatt mind kiszolgáltatták neki az összes szubvenziót. Sőt egy ízben, a nyáron, még az intendaturával szemben is pártfogásába vette a b. ügyminiszterium a vállalkozót, kit az intendatura, talán kötelezettségei nemteljesítése miatt el akart mozditani.

Már most önkénytelenül is felmerül a kérdés: mit akart elérni a b. ügyminiszterium ez eljárással?

Vagy bizott a vállalkozó arravalóságában, hogy t. i. képes vezetni az intézetet, jól és szakszerűen vezeti azt

s ezért támogatta őt még a szerződéstől eltérőleg is. Vagy nem bizott benne.

Ha bizott s meg van győződve Csóka Sándor arravalóságáról: akkor miért mozdítják el őt most? Talán azért, mert a szervezeten némi módosításokat követel, melyek nélkül (szerrinte) nem lehet a kolozsvári színházal kijönni. De hát ha biztak és biznak benne: erre már nem terjed ki bizalmunk? Azt hiszik, hogy az a vállalkozó, akiben mind eddig úgy bízunk, hogy még az intendaturát is ignorálták az ő kedvéért, most már nem tárja fel leplezetlenül a helyzetet? nem ismeri azt? vagy nem tudja megítélni, hogy mit lehet itt 20 ezer frttal alkotni?

Vagy talán csak arra használták fel a vállalkozót, hogy megtudják: mennyivel lehet kijönni jó, helyes és lelkiismeretes kezelés mellett? S már most azt képzelik talán, hogy a Csóka-kísérlettel bebizonyult, hogy 20 ezer frttal nem lehet megélni, hanem szükséges legalább is mondjuk 25 ezer frt segély?

Tagadjuk határozottan. Ez nem egyéb csalódásnál. A kísérlet nem bizonyít semmit, mint hogy a legelső állandó magyar színház ismét gazdagabb lón egy kudarczal és egy válsággal. Mert a lefolyt 8 hónap alatt a színház igazgatásában éppen nem nyilatkozott valami nagy s z a k é r t e l e m. A lelkiismeretességet nem tagadjuk, mert a pénzügyi kezeléssel nem vagyunk ismerősök. De a vezetés szakszerűségét, helyességét, sőt gondosságát is tagadjuk határozottan.

Hiszen Csóka ur még egy kellően összeállított társulatot sem tudott szervezni. Ő azt állítja, hogy kötve voltak a kezei; az intendatura körében tagadják ezt. Tény, hogy hiányos és félszeg a társulat szervezete: roppant sok a fölösleges és használhatatlan tag, kiknek egy részét az intendaturától vette át, a más részét ő hozta ide. S még sincs máig sem egy másod szerelmese, hanem olyanokat alkalmaz, akiket a közönség hangos kacajjal szokott fogadni; nincs drámai szendéje, nincs koloratur-énekesnője, a drámai énekesnője kritikán aluli, ki minden operai előadást tönkre tett, nincs bonvivantja, hanem az operett bürlész-komikusával téteti tönkre a szerepeket, stb. stb. Azután alkalmaz tánczosnőt: drámai szendének, intrikust: szerelmesnek, ügyelőt: szerelmesnek.

AZ „ELLENZÉK” TARCAJA.

1887. január 25.

A földészek erkölcséről.

— Petrá n Józsefnek a földészek olvasókörében tartott felolvasása. —

Minden országnak támasza és talpköve a tiszta erkölcs. Erkölcsös és boldog emberekből alakulnak meg a boldog országok. A ki azt akarja, hogy boldoguljon, annak arra kell törekednie, hogy erkölcsi életét megújítsa azoktól a szennyeztől, melyeket a ferde életviszonyok, a rossz szokások, a tiszteletlenség elharapódzása és a szeretetlenség rendszere szül meg és segít állandó tényészsére.

Minden embernek, aki egy szűkebb társaságban, egy városban, vagy egy állami társadalmában élni és a maga életviszonyai között boldogulni akar, tudnia és akarnia kell úgy élni, hogy cselekedetei ne botránkoztassák meg a jobb érzésűeket, ne árnyékolják a jobb embereknek, az erkölcsös és nemes lelkeknek sértődését.

Ha a társadalom valamelyik osztályának szüksége van arra, hogy tagjai között erkölcsi élet átvettessék a megtisztulás és nemesedés feltételeihez — úgy éppen a földészek osztályának s ezek között kétségkívül a kolozsvári földészekből alakult társadalomnak is átkell alakulnia a jobb erkölcsöknek, a tisztelettel ébresztő és biztosító emberi hajlamoknak ama válfájává, amely megkívántatik ahhoz, hogy egyes

társadalmi körökre nézve nem csak a békés együttlét tételessé lehetővé, hanem a tisztességes és becsületes együttlét, az egyéni és társasági boldogulás feltételei is biztosítottassanak.

En a kolozsvári földészek osztályát olyan elemekből alakultnak ismerem, a melyek százasod mulasztások által teltetettek olyan életviszonyok közé, hogy még ma is bizonyos fájdalomérzettel kell oly cselekedetekre és egyéni hajlandóságokra rámutatni, a melyek egy különben tiszteletre érdemes társadalmi osztállyal szemben a jobb és nemesebb lelkűek sértődését képesek felkelteni.

Nem akarom én azt mondani, hogy a kolozsvári földészek társadalmi élete általában magán viselme az erkölcsi romlottság jellegét. A ki erről az osztályról ezt általában mondja ki, az nem igazságszót beszél. A mi földészeink nem csak képesek az erkölcsös életre, hanem készek is meghonosítani magukban azokat az emberi hajlamokat, a melyek az embereket a jó cselekedetekre, a tisztességtudásra, az erkölcsös életre rászoktatják.

Igen nagyon tévednek azok, a kik azt hangoztatják, hogy a kolozsvári földészek rászültek az erkölcsiileg kifogásolható életre. Az ember nem születik rá semmire. Az ember sorsa nem születése által határozott meg, hanem a saját cselekedetei és hajlamai által. Azt mondani, hogy ez vagy amaz ember a jóra született, a másik meg örökölte a rossz hajlamokat, s hogy az erkölcsi megtisztulás, az egyéni boldogulás és

a becsületes élet már a bölcsőben határozatik meg épp oly képtelen beszéd, mint azt állítani, hogy a bűnös és rosszajlamu szülő gyermeke az élet folyamán keresztül arra van kárboztatva, hogy apának bűneiért lakoljon. Bármily romlott szülőnek gyermeke előtt nyitva van a tisztességes életnek, az erkölcsi boldogulásnak útja, ha ebben a gyermekben a benne létező jó hajlamok kifejlészetnek, s az élet viszonyai között jó példák nyújtatnak neki és megfelelő erkölcsi tanításoknak részesítették.

Nincs miért szépitni a helyzetet, ha arról akarunk beszélni, hogy földészeink erkölcsi életviszonyai jók-e, és ez irányban szükségük van-e tanításokra és a jobbak utmutatásaira. Azt hiszem önmaguk is átlátják, hogy erkölcsi életük csakugyan megkívánja a tisztogatást, a nemesebb és jobb irányok felé vezetést. Igen szomoró dolog ugyan és első épen rá nézve, a kinek az önk megtisztelő felszólítása juttatta részemre azt a szerencsét, hogy most itt a saját körükben megjelenhetve, alkalmat szolgáltatnak arra, hogy legkényesebb birtokukról: erkölcsokről szóljak még pedig talán éppen nem tetszetős dolgokat. Ugy érzen magamat e pillanatban és e helyen, mint az a vendég, a ki visszávala a vendégjoggal a feléje nyújtott baráti kezét nem fogadja el minden tanakodás nélkül, hanem azt vizsgálja, hogy tiszta-e az a kéz, mely feléje nyújtatik. És nem arra tekint, hogy a vendéglátó minő készséggel nyitja meg előtte szívének hajlamait s éléskamrájának ajtaját, hanem azt észleli, hogy rendszerben

van-e erkölcsi élete s nincsenek-e olyan bűnei, a melyektől meg kell tisztulnia.

En azonban éppen azért, mert úgy ismerem a mi földészeinket, hogy azok a jótanításoktól még akkor sem idegenkednek, ha azokat a saját tűzhelyükönél kapják, — vettem magamnak a bátorságot elmondani néhány erkölcsi gorombaságot, nem azért, hogy korholjam, hanem azzal a nyílt célzattal, hogy a jobb hajlamokat lehetőleg kiragadjam ama békőkőből, melyeket a megszokás hatalma és a százasod mulasztások vertek erkölcsi életükre.

Ha tehát azt állitom, hogy erkölcsaik javításra és megtisztulásra szorulnak, azzal csak azt akarom mondani, hogy boldogulhatásuk szempontjából szakitiuk kell a régi szokásokkal s követni a jobb és nemesebbek példait. Azt önmaguk sem tagadhatják, hogy erkölcsi életviszonyaikkban igen sok jelenség van, a mely alaposan kifogásolható. A törvénytisztelet, a társadalmi rend, szabályai előtt való meghódolás, az embertársak megbecsülése, a felebaráti szeretet, az erkölcsi iránti feltétlen tisztelet, a szülői akarat megbecsülése, és sok más kérdésben oly tanítások adhatók még önöknek, a melyeket azzal a tudattal fogadhatnak el, hogy a ki azokban részleteti a rossz és rendetlen hajlamoknak sok elfajulását észlelhette abban a társadalmi körben, a melynek tanítását szánta.

Nem beszélék arról, hogy az embertársak megbecsülése elengedhetetlen emberi kötelesség. Tisztelni mindenkiiben az erkölcsi jót, melyet élete és cselekedetei által

megszerzett — úgy gondolom nem nehéz mesterség és nem is olyan hajlandóság a mely káros eredményeket szülhetne. Arról sem szólok, hogy felebarátainknak jó cselekedeteivel szemben elismerőknek kell lennünk s bennük mindazt megbecsülni, a mit saját magunkban becsülésre érdemesnek tartunk. Olyan követelménye ez emberi voltunknak, hogy erre önket figyelmeztetni felesleges dolog. Hogy a törvényt, ennek parancsait, a társadalmi rendnek és a békés családi életnek szabályait tisztelni s azoknak meghódolni kell, azt önök éppen úgy tudják, mint én magam.

Azt, hogy a földészek felnőtt tagjainak erkölcsi élete megtisztuljon az oda nem tartozó elemektől, hogy családi életükben a tisztesség és különös megbecsülés érzete állandóan meghonosodjék, hogy a szülők egymásiránt, a gyermekek szülők — és egymás irányában úgy viselkedjenek, hogy a szeretet és becsülés minden követelménye kielégítettessék — azt hiszem nálam nélkül is megtalálják a szükséges utmutatásokat.

A miről én akarok röviden szólni, az a földészek ifjabb nemzedékének, a mindkét rendbeli ifjúságnak erkölcsi életére vonatkozó első sorban. Köztudatu dolog, s bizonyára önök tisztelt hallgatóim tudják ezek életviszonyait, hogy a földész ifjúság nagyon is rászorul a nemesítésre, s nagyon is szükségessé teszi azt, hogy ezek erkölcsi életének megjavítása szükséges és elődázhatlan teendő, s hogy erről, elsősor-

Kolozsvárt 1887.

Hát kérem így szervezett társulattal Kolozsvárt nem lehet közönséget gyűjteni, mely egyszer boszankodik, de másodszor nem megy színházba ilyen „erőben” gyönyörködni. Aztán sem a népszínműnek, sem operának, sem operettnek nem tudott bár egy vonzóerőt szerezni; a kik vannak, azok bizony a kolozsvári közönségre egy csepp vonzerőt sem gyakorolhatnak olyan operai, népszínműi és operett-primadonnák után, a melyekhez ez a közönség szokott. Hát a játékrond? Az is ütött-kopott régiségekből áll, egy-két drámát leszámítva.

Szóval ilyen szakszerű (?) vezetés mellett nagyon természetes, hogy nem látogatják a színházat s nem lehet szerezni csínait.

Nó hát ilyen kísérlet mit sem bizonyít. Legkevésbé azt, hogy Kolozsvárt, tehát évi 20 ezer főt szubvenciával egy hozzáértő, buzgó, lelkiismeretes igazgató meg ne élhetne.

Különböleg legyen bármiként sakár, hogy fogják fel a belügyminisztériumban a kísérlet jelentőségét s tanulságait, csak az isten szerelméért: ne experimentáljanak többet. Gondolják meg, hogy folytonos kísérletezés mellett Kolozsvárt nem állandóulhat a színművészet; nem emelkedhetik arra a magas színvonalra, amelyre föl kell emelkednie, ha itt, az idegen népfajok tengerének közepette imponálni akarunk a nemzeti kultúrával; és nem szolgálhat előiskolául a fővárosi színházak részére, ha egy percig sem biztos itt a színesz existenciája. Ugyannyira nem biztos, hogy p. o. most is egyoldalul felbontották a törvény és szerződési jog arczolásával, még azok szerződését is, akik 3 évre voltak biztosítva.

Pedig a szerződés nemcsak a vállalkozó, hanem egyúttal az intendatúra, tehát a kormány megbízottja nevében is köttetett! Hová sülyed ilyen erőszakos eljárás mellett a kolozsvári színház hite, tekintélye, nimbusza a vidéki színészet előtt? Eddig a mi színházunk a vidéki színészet Mekkája volt; most akarnak belőle csinálni — Árokzállást.

Kérve-kérjük a kormányt és törvényhozást: állandósítsák, biztosítsák ez intézet existenciáját s ne kicsinyeljék jelentőségét. Mert itt utóvégre is nemcsak a kolozsvári közönség mulatságáról s néhány színész gázsijáról van szó, hanem igenis kockán forog egy nagy nemzeti érdek: a magyar színművészeti kultúra életérdeke az erdélyi részeken!

C.

Politikai hírek.

Baross miniszter Győrött. Baross Gábor közlekedési miniszter vasárnap Győrbe utazott választói körébe, a kik nagy lelkesedéssel és kitüntetésekkel fogadták. Az indóházán Csukási Károly üdvözölte a párt nevében. A gyűlés tereben pedig Kantz

ban önnöknek kell gondoskodniok. Én csak a feladatukat akarom némileg megkönnyíteni.

Az erkölcs olyan birtoka az embernek, a mit eltérőzni, a mivel könnyelműen banni, a mit veszélynek kitenni nem szabad. És ezzel szemben mit tapasztalunk? Fájdalom azt, hogy a földész ifjúság — úgy a leányok mint a fiúk — épen azt becsülik egymásban legkevésbé, a mi bennük legértékesebb. Az embernek legbecsebb kincs a becsülete. A királynak, épp úgy mint a legutolsó koldusnak is erre a birtokára kell leginkább feltételeknek lenni. Ezt a portékát nem kell nyitott helyen tartani, mert könnyen csábít és nehezen oltalmazható, ha csábítatják. Az az ember, a ki a maga becsületét nem védelmezi, az a másét sem tartja tiszteltetben. Már pedig az olyan társadalmi kör, a melynek tagjai legfőbb kincsüket veszítetnek el a legnagyobb könnyelműséggel — az nem számíthat arra, hogy élete boldog legyen, s munkálkodását áldás kísérje.

(Vége köv.)

Becsületből.

Angolból fordította: Amica.

X.

(Folytatás.) (18)

Délután lejött Lily, halaványnak látszott és kimerültnek. Mildred néni lefeketett a dívánra, egy meleg kendőt tett a lábára, egy pohár bort hozott neki és egy tányér makaront.

— Meg kell innod édesem, parancso-

Gusztáv a szabadelvű párt elnöke mondott üdvözlő beszédet, Baross Gábor sok tekintetben, jelentékeny beszédet tartott választói körébe, a kik nagy lelkesedéssel és kitüntetésekkel fogadták. Az indóházán Csukási Károly üdvözölte a párt nevében. A gyűlés tereben pedig Kantz

A budapesti belvárosi kormánypárti választók vasárnap tartott előértekezletet, mint utabban értesültünk, Trefort Ágost vallás- és közoktatási miniszter jelöltetett egyhangúlag képviselővé.

A hadikészülődések fölől minden oldalról érkeznek jelentések. A németországi lovaskivétel tilalom ismeretes. A Pol. Korr. londoni levelezője Angolország nagymérvű katonai készülődéseiről ad hírt, melyeknek célját az képezné, hogy a Francia- és Németország közötti háborúban Belgium semlegeségét megővassék. Az angolok különben szeretnek nagyon harciasnak előtűntetni a helyzetet s a Német- és Franciaország közötti háborút bizonyosnak tekinteni, mert Anglia kereskedelmi érkeinek ez nagyon megfélelne.

Párisból január 22-ki kelettel jelentik, hogy az ottani kormánykörökben s a sajtóban az utóbbi időben az orosz hadsereg mozgósításáról szóló hírek voltak elterjedve. A Temps legutóbbi számában azt írja, hogy Oroszországból vett értesülés szerint nem az egész hadseregnek, hanem csak az északi csapatoknak mozgósításáról van szó, melynek hivatása az északi és keleti határok megvédése. Valamennyi század, mely az Alpok mentén van elhelyezve, hadilábra állítatik és egy pontra vonatik össze külön gyakorlatok céljából. Az orosz kormány kezdetben a francia határok közelébe jelöltte ki a gyakorlati helyet, később azonban a nemzetközi állam szabályainak engedve, előlított a törvön és a gyakorlatok a svájci határ mentén fognak megtartani.

A szerb egyházi zsinat. A szerb egyházi zsinat vasárnap d. e. fél 10 órakor tartotta első ülését. Nikolics Sándor királyi biztos a pátriárka és a megjelent püspökök jelenlétében felolvastva a királyi kéziratot, a zsinatot megnyitottak nyílvánította. A királyi leirat felolvasása után a jelenlevők a királyt, a magyar kormányt és a kir. biztos lelkesen megüdvözték. A pátriárka meleg szavakkal mondott köszönetet a szerb egyház iránt tanúsított királyi kegyért.

A képviselőházból.

Budapest, jan. 24.

— Az Irányi napja. —

A ház mai ülésén az elnök betérjettette többek között Háromszék megye közönségének föltérjesszét, melyben a Romániával megújított vám szerződésnek csak oly alakban való elfogadását kéri, hogy iparcikkeink bevitelét megkönnyíttessék, a behozandó gabonára vám vetessék és a szarvasmarha behozatala eltiltassék.

Ezen kérvény kiadott elintézés végett a kérvényi bizottságnak.

Ezután folytatott a költségvetési vita. Elsőnek Matkovich Tivadar szólalt fel s Vadnay Andornak korábbi beszédére reflektálva a függetlenségi párt ellen emelt vádakát utasította vissza sok erővel és

közhelyeslő között. Beszéde végén kijelentette, hogy Helő határozati javaslatát fogadja el. Beszédére Vadnay Andor személyes kérdésben válaszolt, kijelentve, hogy szavai a függetlenségi pártot illetőleg félremagyaráztattak, mert ő nem vádként hozta fel a függetlenségi elvek elavult voltát, csak példázólag azokra értette, a kik mit sem tesznek a függetlenség érdekében, csak a szavakat hangoztatják.

Busbach Péternek a kormány mellett tartott beszéde után felszólt Irányi Dániel, pártunknak érdekében megosztult kiutósága, s egy óráig tartó, s a ház minden részéről nagy figyelemmel hallgatott beszédében mindenek előtt Vadnay Andor vádjai-
val foglalkozott. A párt zajos helyeslése közlő elősorolta a párt összes működését, melyet a nép érdekében fejtett ki. Ő megutíhatik — ugymond — a választásnál, elvesztheti a képviselői állással járó illetményeket, melyekre — nem tagadja — rászorul, de az nem történhet meg, hogy elveit megtagadja a mandátumért; kész inkább elviselni a nyomort is. A függetlenségi párt zajosan megüdvöztette és megtapsolta az Irányi önértékes szavait, s ismételve és zajosan felhangzott az: Eljen Irányi kiáltás. (Irányi beszédét holnap fogjuk közölni.)

A vitában meg részt vettek Frölich Gusztáv és Láng Lajos a kormány javaslata mellett tartva pártjuk által helyesléssel fogadott beszédet.

Az ülés végén a kormányelnök terjesztett be egy lényegtelenebb törvényjavaslatot, és egy indítványt, hogy a ház 15 tagu bizottságot válasszon, mely a házszabályok némely szakaszainak, különösen az igazolási eljárásra vonatkozóknak, módosítása iránt javaslatot terjesszen elő.

Ezzel az ülés véget ért.

Marostordamegyéből.

Az utonnan keresztelt „Kolozsvár” kormánypárti lap 8-ik számában „Két alispán” cím alatt megjelent cikk irányba nem léven egyéb, mint a személyes ellenszenv és bosszupolitikából Szentiványi Kálmán ellen alakult érdekszövetkezet rosszakaratu törekvése — melyet ő, a valódi tényállás hív és részletes előadásával kétségbevonhatlanul megcáfolt s minél tovább elzárkózott megámatott személynek védelmében szerénytelenség nélkül nem is lehetett — mint hogy cikkíró főispáni ebédre minősített képességével már odáig jutott, kétségessé tette előbb elfoglalt ellenzéki álláspontját, ambícióit magát annyira, miként Marostordamegye közönségének nevében nyilatkozni bátorogott vett magának — eme jogosulatlan önhit s g kőtképű nagyságának, a „Kolozsvár” máltó tartozékának célszatos fordítási megvilágítása szempontjából szükségessé vált a marostordamegyei élet korábbi múltjában lefolyt eseményekre is visszapillantást tenni.

1867. óta volt a megyének egy főkirálybírája és két főpánja: Mikó Mihály, Bélyi György és B. Bánffy Zoltán.

Többször el lett mondva az „Ellenzék” hasábjain a megye időnkénti kormányzói állapota, s talán valamennyire emlékezni is fognak a lap olvasói: hogy a Miko M. főkirálybírója idejében is számtalan erőszakos és törvénytelen közigazgatási tények zavarták megyei életünket, s a pártusok

delt, oly bőven látott el, hogy én azt gondoltam, hogy egész életemre elég lesz, ám bár csak Indiába küldtem, hol a Nigel ezredre állomásozott.

Lily kiveset dobált a tengerbe Donnak. Kint az öbölben számos csónakok voltak; a többi között megismertem az Álomhoz tartozót is, Jack ezvezt; Harry hátul ült a csónakban és a skombérok után nézett.

— Lily szemei is ezt a csónakot kísérték.

— Milyen melege lehet Jacknak ilyen hőségben evezni! És én nem hiszem, hogy valamit fogtak volna. Harryt egyszer sem láttam a hálóját felhúzni.

— Lily, én azt hiszem, hogy ők észrevettek bennünket; nézd, vissza jönnek! Talán Jack lesz olyan jó s csónakoztat bennünket.

— Nekem nincs kedvem veletek menni, mondá Lily gyorsan elfordulva. Én haza megyek: te itt maradsz és ha tetszik.

De én követtem a meredek kanycsók szikla ösvényen; Lily ugy szaladt előttem mint ha kergették volna.

A tétlen megállott, s lenézett a csónakra mely most már a kikötőben volt Jack remületet színlve emelte föl a karjait. Én nevettem s a szabkendőmet lengettem.

— Lily, miért szaladtál el? kérdém.

— Tr. fábul, válasza a komolyan.

De sem az ajkai körül, sem a szemében nem volt tréfa, midőn a kis csónakra lenézett, mely a parttól ismét visszarepült.

Hallgatva ballagtunk haza felé, én Nigrlől álmodoztam és a jövőnkéről, Lily merev tekintettel a ősszeszorított ajkakal jött mellettem Vajjon ő is a jövőjéről gondolkodott? A nap piros fényt vetett West ablakaira.

hevesek valának; mindazonáltal az előzők észélyessége és a megyei bizottsági tagok személyének és jogának tisztelgetben tartása lehetségessé tette a megye gyűlési parlamentar tanácskozását.

Bélyi György a legvastagabb kormánypárti hivatalnok — de leghumánusabb ember — megyei főnöksége idejében, még az ellenkező pártállású megyei értelmiség társadalmi feszült helyzete is mindinkább szelidebbé vált. Bélyi azonban nem lévén országos főispán az országos képviselő választás alkalmával vesztett a kormánypárt e megyében ké. kerületet, s ez elég ok volt arra, hogy Bélyi nyugdíjaztassék.

Bánffy Zoltán és klijje már az ő főispánja előtt magokhoz akarván ragadni a hatalmat, e célból a *Bothos Szentiványi* kezében volt megyei kormányzás megbuktatására, megyei ellenzéki szerepben megkísérleték a harcot; de vesztett csatájak után jobbnak látták *Szentiványi Kálmán* — akkori alispánnal — kibékülni, barátságot színlve nyílt támadásaikkal fel is hagytak, — sőt egész kézséggel közreműködtek *Szentiványi* országos képviselővé választásában azért: hogy *Sándor László* az alispáni székhöz juttathassék. Midőn ezáltal a partie félig meg volt nyerve, könnyű volt családi összeköttetés alapján T. K. miniszterelnök által *Bánffy* főispánná ki neveztetni.

Bánffy Zoltánt kvalifikálatlan főispáni minőségében az „Ellenzék”, Erdély nagyja” című társaságikkában híven és igazán jelemerte.

Igazolva is lett ezen jellemzés a marosvásárhelyi képviselőválasztási actusnál, midőn *Bánffy* minden erőlködésének s erőszakoskodásának dacára, a kormány mindkét választókerületében verességet szenvedett *Ugron Gábor* és *Lázár Ádám* függetlenségi jelöltek megválasztása által.

Igazolta a személyes ellenszenvet és bosszupolitikáját fő és alispánnak azon tények, midőn *Szentiványi* kormánypárti jelölttel s az egész kormánypárti apparatussal szembeállított és őt T. G. mérsékeltellenzéki megválasztásával megbuktatták. Ezt miért titkolta el cikkíró? hiszen őn azon időben a legdühösebb kérésse volt a marosvásárhelyi kerületben *Kodacs Albert* mérsékelt ellenzéki — Marosvásárhely város és Lázár Ádám függetlenségi jelölteknek; tagja volt plane a *Szentiványi* által Marostordamegyében szervezett kőbi ellenzéki pártnak is, melynek programját sajátkeu aláírásával fogadta el — szóval ma is adná az ellenzéknek két képpel.

Már most ki nem fog bámulni azon, hogy „Két alispán” című cikkében az in terpelláló biz. tagok közül egyedül *Szentiványi* megy s veszi magának azon jogot hogy az egész megye nevében ír és vádolja, gyanúsítja és eljelti őt, még alispánja idejéből is, elismeré s szavaz minden tekintetben *Sándor László* jeleni alispánnak. Igazán rothad valami Dániában. Teheti őn ezt a maga nevében privát passzióból, saját fel fogása és nézete szerint, melynek — személyéhez mérten — talán még lehet értéke is; de ne képzeljen olyan bebizonyozott fejű közönséget, mely egy szál névtelen cikkírórt az összes megye felhatalmazott megbízottjának tekintene, s terditéseinek hitelt kölcsönözze.

Az elmondottak szerint önnök *Szentiványi* ellen irányzott közleményéből két következtetést levonható:

Vagy, hogy a fő- és alispáni érdek szövetkezett mozgósított harcossá, kinek nincsen határozott politikai hitvallása, hanem lehetnek sajátérdekű számításai, s ez esetben közleménye célszatos.

Vagy, hogy fiatal koránál fogva — a ki alig pár évvel lett megye bizottságilag

— nem bir tudonással a régebbi megyei eseményekről, s ez által tévedésbe eshetett.

Hogy egyik esetben sincs önnök igaz, szolgálatnak felvilágosítástul az alábbi régebbi — és újabb megyei eseménye:

Tagadhatatlan igaz az, hogy *Sándor László Szentiványi*-val szemben egy régiú választási esetről — mint királybíró jelöl — megbukott s azóta engesztelhetetlen ellenfelévé vált Sz. -nak. Az idő óta minden körülményt felhasználva szívós kitarással küzdött ellene kőbi ellenzéki minőségben is.

Sándor László alispánját részben *Bánffy* Zoltán és consorts klijének köszönhetvén, midőn *Bánffy* főispánná nevezett egész odaadással *Bánffy* híve lett s mint kormánypárti — önszerint kitűnő közigazgatási tehetség, kifogástalan politikai jellem — *Tolnai Gábor* m. ellenzéki jelöl megválasztásával a főispán uralmát buktatta meg Sz. K. kormánypárti jelöltek; közreműködött mindazon eseményekben, melyek a kezéhez ragadtott megyei kormányzás körében a közigazgatás által, a megyei állapotokat nehézbé tették és elősegítvén a kormányhatalom centralizáló intézkedéseit oly terhek feladatával szaporították a négy nyomorát, melyek megélhetését még nehézbé tették.

Ilyenek: a kutya adó, a közlekedés utakra az illetékes kötelezettségen felüli mázantás, közigazgatási hivatalnokok nyugdíjlapjára és községi szegény alapra meg szavatott pótdadók; továbbá: a megye tűzbiztosító társulat ama híres szabályrendeletének megalkotása, mellyel a társulat részvényes tagjainak elidegeníthetelenségnyomat illetékelen jogutódokra is átcsúlitották, s a társulat önkormányzati jogát megsemmisítvén, ügynökök a megyei hatalom kortes hivatalnokává tették, kijelölés korlátlan hatalommal az alispánra, megválasztását nyílt szavazattal a nagyrészt nem is részvényes megye bizottsági tagok r bízták, stb.

Ezek a „dicseretes közigazgatási feyvertények” provokálják azon interpellációkat, melyeket őn pár ember szónoklati és feltűnési viselkedésének, duhajkodásának nevez, s melyeket a közérdektű ügyek legbübb esetben nemis *Szentiványi* — hanem *Berzenczei* s még más bizottsági tagok is t-sznek, s őn mégis egyedül *Szentiványi* ront, ámbár tudnia kell, hogy az interpellálás jogát minden bizottsági tagnak megadják a házszabályok.

A főispán tapintatlan elnöki magatartása, kimondottan modora, részrehajlása, mellyel legtöbb esetben az ellenzéki szónokok irányában viseltetik s tőlük a szót törvénytelenül megvonja; valamint alispánnak a interpellációkra adott válaszában közbeszó személyeskedés-i pedig azon okok, melyek a közgyűlési tereben a közérdektű ügyei feletti komoly tanácskozást zavarják és zavarni is fogják mindaddig, míg a megye kormányzás jobb kezebe nem jutand, s s illetékesen vezetett tanácskozás által megyei hatalom közgei tulpapasainak, megánerdekeik és hasznok érvényesíthetése né szabad ter engedtetik.

Mindezek így történtek és ismételtetnek — cikkíró állítása szerint — azon kitűnő közigazgatási tehetségű, kifogástalan politikai jellemű, mint mondani szokás közbizalom választotta megye első tisztviselőjének, az alispánnak, idejében — kinek ö politikai nézetkülömbőség nélkül Marostordamegye közönsége nevében elismerést szavazott — és Sz. urak kolos-torba menetel ki-án.

Ez aztán nemcsak jogosulatlan esemény, hanem valójában öbítségi mánia.

Egy régi marosvásárhelyi.

— Ugy néz ki mintha égne, mondá Lily az ablakról tündöklő piros fényre nézve. „Szinte azt kívánom hogy bár úgy volna, bár porig égne, hogy soha se léssam többé azt a házat.

Aztán hirtelen az arezomra nézett, s olyan tekintettel, mely mindig az emlékemben él, azt tette hozzá:

— Meta, holnap „igen” ssándékozom Chichester urnak mondani.

Aztán felszaladt a széles fehér lépcsőkön s beament a házba, egyedül hagyott hogy arról a különös kifejezésről gondolkozzam, melyet midőn réam nézett a szemében láttam.

„Vajjon az az „igen” melyet mondan akar fog-e valamelyiknek boldogságot adni? kérdém magamtól. „Az ég vezérelje egy a hogy legjobb!” imádkoztam magamban.

XI.

Ebéd alatt Jack kötekedett Lilyvel, könyörtelenül bosszautotta, hogy miért futott el előle.

— Azt hiszem hogy az a kalandod a csónokban midőn Chichester félhalva hozott haza viz-iszonyba ejtett — mondá nevetve.

Anyám, én azt gondoltam hogy Chichester ma este velünk fog ebédelni.

— Nem jöhetett el, ma délután egy cédulát küldött át, melyben tudatja hogy ma este fontos leveleket kell meg írni, — magyarázá nézőm, nyugodtan nézve fel.

Láttam, hogy a Harry kék szeméi élesen néztek Lilyre. Ő is felléptantott, s a régi tűz villant meg azokban, de ismét leült a szeméi a tányérjára.

Az ablakon keresztül fényes napsugár áradt be s a Lily arczára esve aranyhaját

s kedves arczát diécsfénnyel vette körül: ott játszott az remegő ujjain s a tányérján levő piros szőlő gerezden.

Jack is merőben nézett rá.

— Hát most mi bajod? Nem szeretted ha tréfalokozom veled? — Eddig cserébe ment s te is visszaadad néha kamatoztól Lily ne légy olyan haragos hidd el nem fizeti ki magát.

— Én nem haragszom nem bánom ha bosszantasz választól a lenyugvó nap fényétől megvilágított ároavál nézve reá.

— Így már jól van, de még is haragszol egy kicsit, tudom már mi a bajod beszant hogy a hü Chichester nem jelent meg.

Jack nevetett, amint beszélt. „A Lily arca bíbor színt váltott, Harry ki szeméi ült vele szomoruan nézett reá.

— Jack mondá Mildred néni fedőhangon, ne beszélj ilyen bolondokat; s aztán megsajnálva Lilyt igen sikerültlen más tárgyra vitte a társalgást.

— Jack kérdé, mennyire haladtál a Álom felszerelésével. Egy kis szobát a Lily számára készíti el. Őtet is magammal viszem.

A Lily arczán mostan a fájdalom öröme és hála érzete küzdött egymással.

— Gyermeked ha bevégzették a dezertert a szalonba mehetek folytatni Mildred néni. Enitt maradok hogy ezt a tervet megbeszéljem Jackkal.

Harry majdnem rögtön követett bennünket.

— Meta, nem énekel vagy zongoránál valamit? kérdé.

— Mit énekeljek?

— Akár mit, valamelyik kedvedes darabját. Énekelje ezt: „Az ő szerelmét.”

(Folyt. köv.)

Hirdetések.

Sz. 1900—886.
tkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A tekei kir. bíróság, mint telekkönyvi hatóság, közhírré teszi, hogy Özv. Gunzsch Erzsébet végrehajtónak Scherer János végrehajtást szenvedő elleni 100 ft tőkekövetelés és ennek 1886. évi január hó 1-én napjától járó 6% kamatai iránti végrehajtási ügyében a kolozsvári kir. törvényszéknek (a tekei kir. járásbíró-ág) területén levő Dedrád község 911. sz. tjkében A 1-6—10 r. sz. alatti következő ingatlanokra:

Rend- szám	Helyrajzi szám	Bevásár	
		ft	kr.
6	12116 313 1.	26	—
7	12116 678 1.	26	—
8	16027 313 1.	41	—
9	16027 678 1.	41	—
10	16028 313 1.	15	—

és a dedrádi 406. sz. tjkében foglalt A 1—6, 9, 10, 12—20, 23, 27, 29, 31—35, 37—41, 43—51, 53—59. rendsz. alatt, ugymint:

Rend- szám	Helyrajzi szám	Bevásár		Rend- szám	Helyrajzi szám	Bevásár	
		ft	kr.			ft	kr.
1	180—181	256	63	34	10166	21	17
2	851	27	33	35	10496	10	1
3	1231	13	47	37	11287	15	40
4	1572	26	56	38	11699	18	9
5	1705	9	24	39	11757	33	49
6	2111	19	63	40	11760	33	11
9	3572—3573	36	19	41	12004	6	35
10	3600	10	78	43	12835	18	9
12	3769	23	87	44	12970	15	1
13	4321	5	39	45	13157	6	54
14	4732	46	96	46	13214	7	70
15	5283	18	86	47	13365	23	48
16	5427	24	64	48	13636	25	41
17	5938—5939	21	94	49	13747	15	1
18	6087	41	96	50	14030	41	96
19	6499	7	70	51	14181	33	88
20	6679	12	70	53	14756—14758	8	85
23	7415	58	80	54	15119	13	47
27	3511	7	70	55	15322	22	71
29	8931	14	24	56	15407	22	33
31	9641	6	16	57	15802	8	8
32	9875	16	17	58	16196	8	47
33	9998	44	27	59	16594	10	1

ingatlanokra a fentebb ezennel megállapított kiküldetési árban elrendeltetik. Az árverés megtartására határozottul 1887. évi március hó 30-ik napjának d. e. 9 órája Dedrádon a község házához tűzetik ki.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bántépénznek a bíróságnál előleg- és elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Tekén, 1886. évi december hó 11. napján.

A tekei kir. járásbíró-ág, mint telekkönyvi hatóság.

REINBOLD,
kir. aljbíró.

51 (1—1)

Eladó

Bölömben a m. keleti vasút Apáczta állomásától fél órányi távolságra fekvő 3 és fél hold kiterjedésű belső telek. a rajta levő gazdasági épületekkel, u. m.: 2 kőház, mely áll 6 szobából, gabonás, csűr és istálló, — örök áron eladó.

Értekezhetni Özv. Benedek Ferenczné tulajdonossal Székely-Udvarhelyt, esetleg gyám Nagy Sándor ev. ref. lelkészszel Alsó-Rákoson. (2—2)

MÁLNÁSI
GYÓGYVIZEK

Mária forrás:

Legjobb könnyű, oldó biztos gyógyszer lélekzési bajknál gyomor és bélhurutknál, mellégés, nyálkasság, aranyér, máj- és vese-, hólyag- és vizeleti betegségeknél; gazdag szén-sav tartalommal az emésztést könnyíti, elősegíti — minden időszakban sikerrel használható, naponta egy üvegét élvezhetni, sőt még borral is kitűnő hatást gyakorol.

Nemcsak a hazai de a külföldi gyógyvizeket felülmúlja.

Főkút borviz:

Szintén az első szaktudósok által ajánlatik, erőtlenség, vérszegénység és gyengeségeknél stb. stb. különösen ajánlatik asztali italnak és borhoz (másmáskor) gazdag vas- szén-sav tartalommal, mely igen kellemes frissítő ital.

FÓRAKTÁR KOLOZSVÁRT:

Kónya Sándor és Csiki Lukács kereskedő uraknál.

BRASSÓBAN:

NAGY JÓZSEF

tulajdonosnál.

651.(25—*)

HAZAI IPAR.

Olcsó butorvásárlási alkalom!

Alólt batorokom a n. érd. közönségnek becses tudására bizoni, hogy máttól fogva egy nagy részét a raktáromban levő butorokból helyszűke miatt minden elfogadható áron, készpénz fizetés mellett, eladni vagyok kénytelen.

chiffonok, diófa- és vaságyak,
diófa- és arany keretű toilette-
tükrök,
salon garniturok

nagy választékban,

fekete ébenfa butorok, szivar-asz-
talok, szivar fali szekrények, ruga-
nyos-, lószőr- és afrigue mádráczok
rendkívül olcsó áron kaphatók.

Javítások és butorátalakítások ugy vidéken, mint
helyben gyorsan és pontosan rendkívül leszállított árak
mellett eszközöltnék.

Teljes tisztelettel

E. ZETTNER,

23. (6—34.) kárpitos és butor raktáros helmonostor- és páris-utca sarkán.

Leszállított árak.

Legujabb és elegáns
honi-, bécsi, angol- és francia-
gyártmányu áruk megérkeztek

SZONGOTT GERŐ

férfi-divat csarnokába,

Kolozsvártt, Főter 11. szám.

49. (2—4)

A BORSZÉKI

világhírű gyógy- és élvezeti savanyuviz üzlet

HIRDETÉSE.

Páris-, Trieszt-, Bécs-, és Buda-
pesten arany- és ezüst-érmekkel ki-
tűntetve.

Fürdőidény: Junius 15-től szeptem-
ber 15-ig. Gyorskocsi összeköt-
tetés, Sz.-Régenig posta és távirda
állomás helyett.

A borszéki fürdő- és ásványviz üzlet igazgatósága közhírré teszi, hogy felsőbb hatóságintézkedés folytán a jövő 1887. év január hó 1-étől kezdve az ide vonatkozó miniszteri rendeletnek megfelelő új alaku ásványvizes üvegeket fog forgalomba bocsátani.

A új üvegek 1.4—100 és 0.5 liter ürtartalommal bírnak, színök sötét tenger zöld, arányos hengeralakban, közepmagasan kiemelkedő nyakkal, felső részén 4 mm széles gyűrűvel ellátva. Az üveg fenekén „Borszék” lenyomat olvasható, minden üveg az érmek lenyomatát, a Főkút fényképét, a vegyelmézést és gyógyhatányt tartalmazó kétszín: fekete és piros nyomású czimkével lesz ellátva, fehér czimkupakkal leszoritva „Borszék savanyuviz” körirattal és közepén egy fenyőfa alakjával.

A fennebbiek szerint kiállított üvegek ásványvízzel megtöltve és ládába csomagolva alábbi ár szerint számíttatnak:

1 láda 50-es 1.4 literes helytt a gyárnál	7.— forint	1 láda 50-es 1.0 literes helytt a gyárnál	6.50 forint
1 „ 25-ös „ „ „ „	3.60 „	1 „ 25-ös „ „ „ „	3.30 „
1 „ 28-as „ „ „ „	4.30 „	1 „ 50-es 0.5 „ „ „ „	5.30 „

Nagyobb megrendeléseknél megfelelő % leengedés kedvezménye nyújtatik.

A fürdőintézet és ásványvíz-üzlet körébe tartozó tudakozódások és megrendelések a Borszéken helytt székelő fürdő- és ásványvíz-üzlet igazgatóságához intézendők.

Borszék, 1886. december hó.

Fürdő- és ásványvíz-üzlet igazgatóság.

767.[10—*]